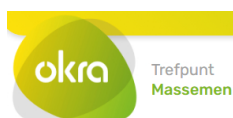
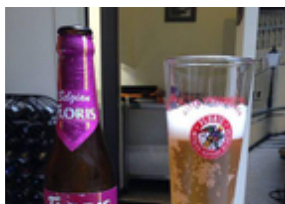
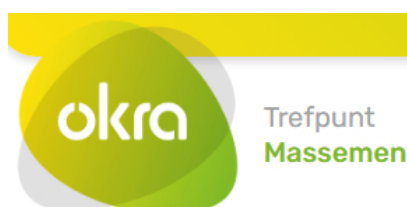

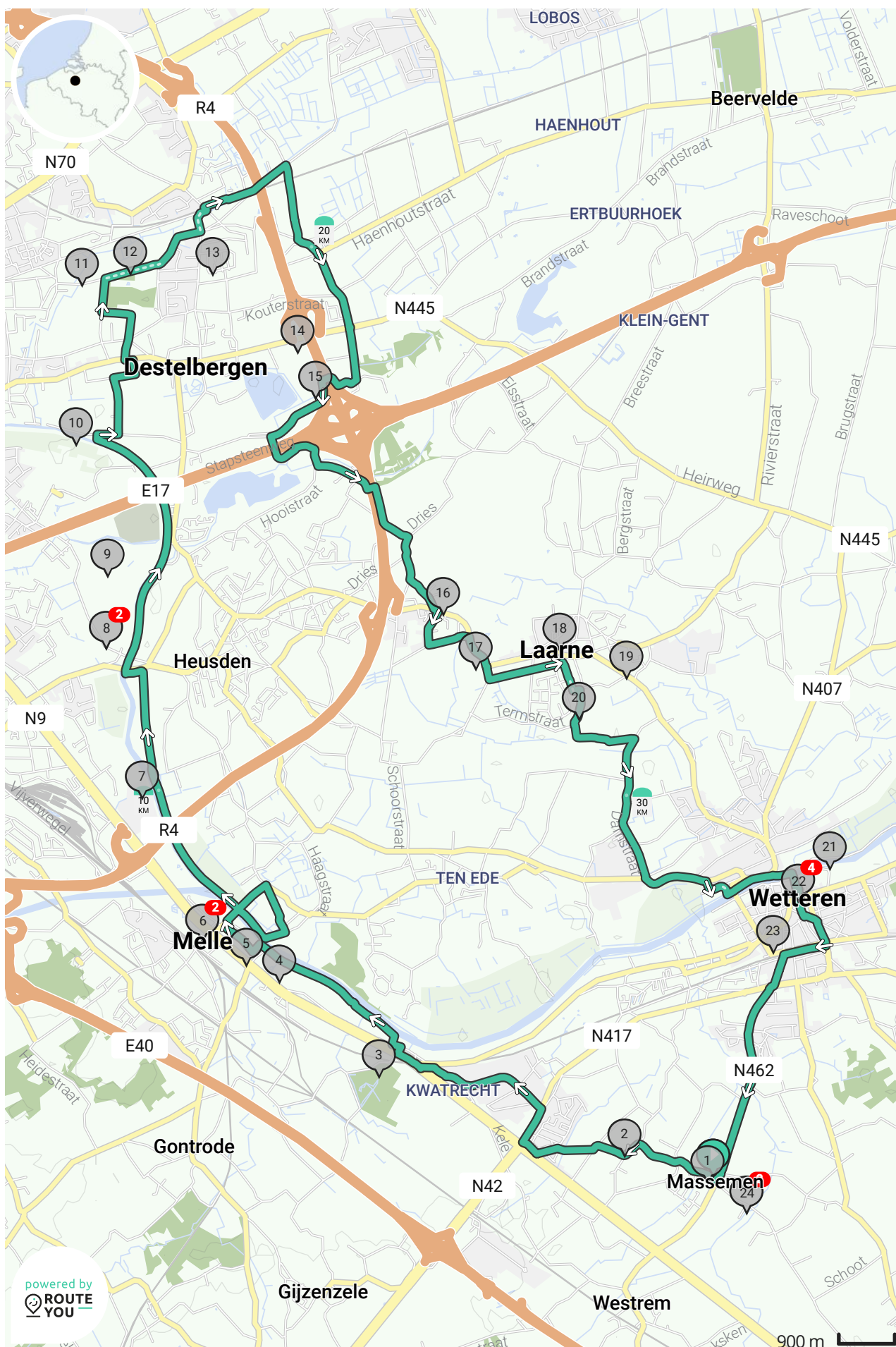

Massemen Melle Haeseveld Laarne Massemen

Deze route wordt jou aangeboden door

OKRA Massemen

map data: © OpenStreetMap Contributors; Cartography: © RouteYou

 Dorpsplein 10, 9230 Massemen, België

Wetteren - 14 m

Wetteren - 16 m

Wetteren - 3 m

Wetteren - 2 m

Laarne - 3 m

Laarne - 6 m

Heusden - 8 m

Destelbergen - 4 m

Destelbergen - 5 m

Heusden - 4 m

Heusden - 4 m

Heusden - 5 m

Heusden - 4 m

Heusden - 6 m

Heusden - 5 m

Melle - 7 m

Wetteren - 20 m

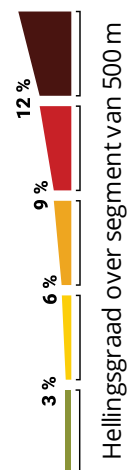
 Dorpsplein 10, 9230 Massemen, België

20 m
15 m
10 m
5 m

30 km

20 km

10 km

Massemen Melle Haeseveld Laarne Massemen

Deze route wordt jou aangeboden door OKRA Massemen

- ➡ Lengte: 36.5 km
- ⬆ Stijging: 82 m
- ⚙ Moeilijkheidsgraad: 5/10
- 📍 Dorpsplein 10, 9230 Massemen, België
- 📍 Dorpsplein 10, 9230 Massemen, België

Routebeschrijving

Van Dorpsplein 10, 9230 Massemen, België

Naar Dorpsplein 10, 9230 Massemen, België
 Routing Recreatief fietsen - mooiste, Manueel, Kortste - OSM

Bezienswaardigheden

Sint-Martinuskerk Massemen
 dorpsplein , massemen

- Afstand langs route: 0.04 km

De kerk van Massemen is één van de oudste kerken van Wetteren. Haar geschiedenis start in de 11de eeuw toen hij nog een bidplaats was van de Gentse Sint-Baafsabdij. Hoe de middeleeuwse kerk er heeft uitgezien is niet zeker. De oude kerk werd namelijk zwaar beschadigd door twee zware branden in de 16de eeuw zodat de huidige kerk voornamelijk uit de vroege 17de eeuw dateert. Op het doksaal van de

Afbeelding 1: Sint-Martinuskerk Massemen (Bron: Stichting Open Kerken)

kerk pronkt een Van Peteghemorgel (10) uit 1738.

Op het dorpsplein kan u nauwelijks naast de oude lindeboom (13) kijken. De boom heeft een diameter van 5.7m en is maar liefst 9.5m hoog. Na vele speculaties werd de ouderdom van de boom via een C-14 datering vastgelegd op ongeveer 400 jaar!

Dorpsplein 9230 Massemen (Wetteren)

Te bezoeken:

Dagelijks: 09u-17u (zondagnamiddag gesloten)

Van Peteghemorgel (10)

De naam Van Peteghem is een waar begrip in de wereld van de orgelbouwers. De familie zat 4 generaties lang in het vak! Pieter Van Peteghem, de grondlegger van de orgelmakerdynastie, is oorspronkelijk van Wetteren. Hij werd gebeten door het vak toen in 1722 het orgel in Wetteren gemaakt werd en de orgelbouwer, Gilliam Davit, bij het gezin logeerde. Na ervaring op te doen bij J.B. Forceville in Brussel vestigde de familie zich uiteindelijk in Gent.

Lindeboom (13)

Het is niet uitzonderlijk dat er midden op een dorpsplein een lindeboom staat. De boom staat namelijk symbool voor de verbondenheid van een gemeenschap. Hij werd daarom vaak aangeplant op een bijzonder dag voor een dorpsgemeenschap,

zoals de inwijding van een kerk. Al bij de Kelten en de Germanen werd de lindeboom gezien als een heilige boom omdat de godin Freya er in zou huizen. Aangezien de boom ook symbool staat voor trouw en liefde was het vroeger de gewoonte om huwelijken te sluiten onder de linde en werden de duimen van de geliefden in de bast gedrukt

Onze-Lieve-Vrouw Lourdeskapel

lambroekstraat, wetteren

- Afstand langs route: 0.93 km

Afbeelding 2: Onze-Lieve-Vrouw Lourdeskapel (Bron: <https://inventaris.onroerenderfgoed.be/dibe/relict/85153>)

Wegkapel ingeplant in een omhaagde bloemenparterre in een weide juist achter de gracht, bereikbaar via een brug met ijzeren leuningen. Typisch kapelletje van de jaren 1950 opgericht door de Boerinnenband, ingehuldigd op 4 mei 1958 als blijvende herinnering aan het jubelfeest van 25 jaar boerinnengilde. Rondboognis met Onze-Lieve-Vrouw van Lourdesbeeld in brede pijler bezet met gewitte ruwe bepleistering, eindigend op stompe punttop onder ver overstekend zadeldakje. Op de sokkel hardstenen gedenksteen met opschrift: "1932-1957 / O. Vrouwe wie god tot moeder wilde / bescherm / onze parochie onze gezinnen / onze boerinnengilde". Erboven ijzeren hek met ex-voto's.

Kasteel de Bueren

- Afstand langs route: 3.82 km

Al sinds 2007 is kunstenaar Wim Delvoye eigenaar van kasteel De Bueren, een 16de-eeuws waterkasteel in Melle, vlak bij de plek waar windmolens zouden komen. Als een moderne Don Quichot verzette hij zich tegen de komst van die molens. "Vijftien jaar lang al voer ik strijd. Natuurlijk ben ik nu tevreden." Ze zijn

Afbeelding 3: Kasteel de Bueren (Bron: © Jimmy Kets - De Standaard)

er niet gekomen.

College van Melle

- Afstand langs route: 5.31 km

Afbeelding 4: College van Melle (Bron: Nelson - Publiek Domein)

Wist je dat er op het College van Melle twee musea zijn die werden opgezet voor de leerlingen. De musea kwamen aan bod in de reeks "Mysteries van Vlaanderen". Zo vind je een aantekening van Montgomery die hier geweest is. Eveneens een foto's van Adolf Hitler die hier op de school was. Maar je vindt er ook de laarzen van Admiraal Nelson, de belangrijkste Britse opponent ter zee van Napoleon Bonaparte. Je kent hem ongetwijfeld van de Nelson's Column op Trafalgar Square in Londen. Er is ook een hand van een mummie.

Brouwerij Huyghe

Geraardsbergsesteenweg 4/B, Melle

- Afstand langs route: 5.7 km

Afbeelding 5: Brouwerij Huyghe (Bron: *Qwerty Binary*)

Brouwerij Huyghe, ook bekend als Brouwerij Delirium Tremens, is een grote Belgische familiale brouwerij, gelegen in de Oost-Vlaamse gemeente Melle.

Op de oorspronkelijke bedrijfssite werd al sinds 1654 gebrouwen. De huidige brouwerij werd in 1906 door Leon Huyghe opgericht.

Lange tijd was de brouwerij bekend als brouwer van de pils: Golden Kenia. Door de toename van de populariteit van pils van de grote bierconcerns kregen kleine ambachtelijke bierbrouwers in België en daarbuiten het steeds lastiger. Brouwerij Huyghe focuste zich vanaf nu meer op de export. Tot half de jaren 80 leverde de brouwerij aan een aantal tientallen cafés rond Gent pils en frisdranken. De omzet was toen 13.000 hl.

De derde generatie bedrijfsleiders, Anita Huyghe en Jean De Laet, zette de familiebrouwerij voort en gingen zich richten op zware blonde bieren van hoge gisting. Delirium Tremens zou hun topmerk worden en zorgt intussen voor 42% van de omzet.

In 1992 stapte hun zoon, jurist Alain De Laet, in de zaak. Stelselmatig deed hij ervaring op alle niveaus op, tot hij het beleid ging bepalen.

Melle
Melle, Oost-Vlaanderen

- Afstand langs route: 6.01 km

Bij de Jozefieten in Melle - bekend om hun geloof in de sport als pijler van de opvoeding - werd voor het eerst op Belgisch grondgebied voetbal gespeeld. In

Afbeelding 6: Melle (Bron: *Maksim*)

1863! Een Ierse leerling, Bernard Morrogh, kwam terug uit vakantie met een echte lederen voetbal en de eerste spelregels. Toen was dat nog half voetbal, half rugby!

Station Melle
Melle, Oost-Vlaanderen

- Afstand langs route: 6.01 km

Afbeelding 7: Station Melle (Bron: *Wester*)

Station Melle is een spoorwegstation op spoorlijn 50 in de gemeente Melle. Het is nu een stopplaats. Van hier vertrekt ook spoorlijn 122. Het station werd in 1837 door de Staatsspoorwegen gebouwd. In 1950 werd het gebouw uitgebreid met een fietsenstalling. In 2004 werd het station van Melle geklasseerd als waardevol historisch monument op voorstel van initiatiefnemer Léon-Bernard Giot. België was de eerste staat die spoorlijnen aanlegde in 1835, dankzij Koning Leopold I. Melle lag langs de derde aangelegde hoofdlijn:

Mechelen-Gent , waardoor het ook het oudste spoorstation van België en bij uitbreiding dus ook het oudste bakstenen station van de wereld had. De meeste stations werden echter toen in hout gebouwd omdat dit goedkoper was. Het staat reeds lang te verkommeren, maar staat sinds begin 2019 in de steigers voor een totale renovatie.

Voormalige Abdij Nieuwenbosch Oost-Vlaanderen

- Afstand langs route: 9.21 km

Afbeelding 8: Voormalige Abdij Nieuwenbosch
(Bron: Paul Hermans)

De intussen verdwenen Abdij Nieuwenbosch, ook wel Nonnenbosch, was een cisterziënzerinnenabdij in de Belgische plaats Heusden . Anno 2010 is enkel de abdijhoeve bewaard gebleven: de Bosseveerhoeve, ook genoemd hoeve Ten Bossche of hoeve Caenepeel, naar de laatste landbouwers die de hoeve uitbaatten.

Koningsdonkstraat Koningsdonkstraat, Gentbrugge

- Afstand langs route: 11.12 km

Afbeelding 9: Koningsdonkstraat

De Koningsdonkstraat is een traditionele geplaveide weg, die een sfeer van Parijs-Roubaix naar Gentbrugge brengt. De Koningsdonkstraat leidde je naar de (nu verdwenen) veerboot die de Schelde overstak. Je kunt nog steeds het prachtige gebouw aan het einde van de straat zien, nu een restaurant, vanwaar je de Schelde kunt aanschouwen, waar de veerboot vroeger was. In de tijd dat de oversteek nog plaatsvond, was de Koningsdonkstraat een belangrijke communicatie route tussen Heusden en Gentbrugge.

Geboortebos Gentbrugge

- Afstand langs route: 11.2 km

Afbeelding 10: Geboortebos (Bron: Stad Gent)

De centrale boszone, gelegen tussen de Rietgracht en de Schelde, is een uitgestrekt geboortebos. Het aanplanten van het geboortebos gebeurt telkens in de Week van het Bos. Het aanplanten gebeurde telkens met de ouders die het voorbije jaar een kind kregen in Gent. In 2009 werden de eerste bomen van het geboortebos aangeplant. Het geboortebos drukt uit dat de Gentse kinderen een gezonde en goede toekomst moeten krijgen. Een geboortebos is dan ook een ideaal geboortegeschenk voor de nieuwe Gentenaartjes.

Gentbrugse Meersen

- Afstand langs route: 11.88 km

De Gentbrugse Meersen is een van de vier Gentse groenpolen. De naam verwijst naar het verleden van het gebied, een meers in een bocht van de Zeeschelde gelegen in de deelgemeente Gentbrugge. Het park- en natuurgebied is ongeveer 240 hectare groot en de aanleg ervan startte begin

Afbeelding 11: Gentbrugse Meersen (Bron: *Paul Hermans*)

2013. Het Frans Tochpark met het Braemkasteel, het geboortebos en het Rattendaelepark maken er deel van uit. Een gedeelte van de Gentbrugse Meersen is eigendom van de stad Gent het andere deel is van Natuurpunt. De volkstuinten werden uitgebreid in 2014 en sport- en speelterreinen legde men achter het dienstencentrum in hetzelfde jaar aan. Ook het Braembos wordt heringericht. Via de Weversbosdreef geraken fietsers en wandelaars gemakkelijk in Heusden via betonnen wandel- en fietspaden. Banken werden langs de paden neergezet en hier en daar geraakt men via staketsels tot aan kleine waterplassen.

Gentbrugse Meersen

- Afstand langs route: 14.04 km

Afbeelding 12: Gentbrugse Meersen (Bron: *Foto genomen door Sandra Rots*)

Afbeelding 13: Gentbrugse Meersen (Bron: *Foto genomen door Paul Hermans*)

Eeuwenlang waren de Gentbrugse Meersen, net zoals de Heirnis, een groot weidegebied dat elke winter overstroomde door het Scheldewater. De afzetting

van vruchtbaar rivierslib maakte deze gronden tot ideale grasweiden voor runderen. Vandaag wordt dit natuurgebied gekenmerkt door een rijke fauna en flora, accommodaties voor zowel groot als klein als voor "Oogstgoed". Oogstgoed is een CSA-zelfoogstboerderij. CSA staat voor Community Supported Agriculture, landbouw dat wordt gedaan samen in de gemeenschap waar de leden aan het begin van het jaar een oogstaandeel kunnen kopen. Hiervoor in ruil mag je het hele jaar door de groenten, fruit en kruiden zelf oogsten. Ook laten ze de koeien van bioboerderij "De Zwaluw" vrij rond grazen in het gebied van de Gentbrugse Meersen en met de melk maakt "Oogstgoed" later lekker hoeve-ijs. Zo zou je kunnen concluderen dat deze organisatie een commons is, net zoals de Heirnis, die zich bevond aan de andere oever van de Schelde.

Bronnen:

- Scheldeland. "De Gentbrugse Meersen, een prachtig open meersenlandschap op een boogscheut van Gent." Geraadpleegd 31.03.2022. <https://www.scheldeland.be/de-gentbrugse-meersen#:~:text=Vroeger%20was%20het%20hier%20een,magnifieke%20planten%20en%20bedrijvige%20dieren.>

- Visit Gent. "Gentbrugse Meersen: Genieten of avontuurlijk sporten in het groen." Geraadpleegd 31.03.2022. <https://visit.gent.be/nl/zien-doen/gentbrugse-meersen>

- Oogstgoed. "Plukboerderij Oogstgoed Gentbrugge." Geraadpleegd 31.03.2022. <https://www.oogstgoed.be/>

Het Wijveld

- Afstand langs route: 16.43 km

Afbeelding 14: Het Wijveld (Bron: *Boeren Dave & Michiel. Foto van het Wijveld.*)

Op het meest oostelijke deel van onze fietsroute passeren we aan de biologische zelfoogstboerderij het Wijveld, gelegen aan de Kwadenplasstraat in Destelbergen. Landbouwers Dave en Michiel telen er

sinds 2009 een zeventigtal 'nieuwe' en 'vergeten' groenten, kruiden en kleinfruit. Het concept van een zelfoogstboerderij werkt als volgt: aan het begin van het seizoen betaal je eenmalig een bedrag en dat laat je toe om gedurende het hele seizoen zelf groenten, kruiden en fruit te komen oogsten op het veld. Het hele gezin mag zeker meedoen. Voor de technische aspecten van het oogsten krijg je richtlijnen via mail en op het veld. Je eet met de seizoenen mee en kan op deze manier het hele seizoen door verse groenten in huis halen. Er worden ook collectieve activiteiten georganiseerd zoals picknicks, meewerkdagen en evaluatievergaderingen. Op deze manier leer je de producenten beter kennen, maar bovenal engageer je je voor biologische landbouw, landbouw met respect voor het milieu. Door zelf te oogsten is er geen nood aan transport en handel. De groenten worden dus niet in plastic verpakt, wat het milieu ten goede komt. De abonnementsformule verzekert de boer dan weer van een vast inkomen waardoor ze zich ten volle kunnen concentreren op het telen van groenten en geen zorgen hoeven te maken over de afzet of schommelende marktprijzen.

Deze zelfoogstboerderij is een mooi voorbeeld van 'Community Shared Agriculture' (landbouw gedragen door de gemeenschap). Door het zelfoogststelsel worden de mensen aangespoord om op een actieve manier mee verantwoordelijkheid te dragen in de voedselketen. De boer krijgt een eerlijk loon naar werken en door te kiezen voor ecologische landbouw help je ook het milieu. Toen het Wijveld werd opgericht was het slechts de tweede CSA in Vlaanderen. Meer dan tien jaar later is het CSA-netwerk uitgegroeid tot meerdere boerderijen verspreid over heel Vlaanderen.

Bronnen:

Website Het Wijveld: <https://www.wijveld.be/wat-waarom>, geraadpleegd op 1/04/2022.

Bergenkruis

- Afstand langs route: 16.79 km

Honderden gelovigen nemen op Hemelvaartdag deel aan de jaarlijkse bedevaart naar Bergenkruis. De traditie gaat minstens terug tot 1871, toen er voor het eerst officiële een bedevaart werd georganiseerd. Sindsdien wordt de traditie in ere gehouden door de Onze-Lieve-Vrouw-ter-Sneeuwparochie in Destelbergen.

De traditie van de verering in Bergenkruis gaat terug

Afbeelding 15: Bergenkruis

tot het begin van de 11de eeuw, toen een stoet er in 1007 halt hield tijdens het overbrengen van relikwieën van de Heilige Livinus naar Gent. Een oudheidkundige inventaris van Oost-Vlaanderen (1911) vermeldt Bergenkruis als een der oudste bekende bedevaartplaatsen van het bisdom Gent. Het plaatsen van de hortensia's gaat terug tot de Eerste Wereldoorlog. Een gezin uit het Westveld plaatste toen hortensia's uit dankbaarheid omdat hun zoon levend van het front was teruggekeerd. Sindsdien wordt de traditie jaarlijks in ere gehouden. In geschriften was er in 1768 voor het eerst sprake van het kruis op de huidige plaats. Omstreeks 1860 zouden al bedevaarten plaats gevonden hebben, maar de eerste officiële bedevaart dateert van 1871. De houten kruisweg werd in november 1898 door Vital Moreels van Tiegem geschonken als eerherstel, nadat het Christusbeeld in de nacht van 26 op 27 Juni 1898 door vandalen in brand werd gestoken. De kruisweg werd later vervangen zandstenen kruisweg geschonken door weldoeners. Vandaag zijn er eucharistievieringen om 8 en 9 uur en in de namiddag om 16 uur.

Bron: vzw Katholieke Werken

Destelbergen

- Afstand langs route: 17.6 km

Archeologische vondsten tonen aan dat Destebergen al bewoond was sinds 10,000 vr Chr.

Alhoewel het hoogteverschil hier minimaal is, verwijst de naam 'bergen' naar de zanderige hoger gelegen delen ten NE van de Schelde. Deze hoogteverschillen waren voldoende om uit te keizen als nederzittingsplaats. In periodes wanneer de de Schelde dikwijls buiten zijn oevers trad, was het

wel handig om wegen en dorpen op hoger gelegen zandruggen aan te leggen.

Het tweede deel van de naam, "Destel", is afkomstig van het Keltische "Thesle", wat een verwijzing is (maar dan in het Keltisch) van de zandheuvel in het centrum van de gemeente. Deze is nu grotendeels genivelleerd zodat je er nauwelijks iets van voelt als je er met de fiets over rijdt.

Kasteel Fallon-de Keyser

Dendermondesteenweg 608, Destelbergen

- Afstand langs route: 21.82 km

Afbeelding 16: Kasteel Fallon-de Keyser (Bron: Vlaamse Gemeenschap, 16-06-1983, ©Vlaamse Gemeenschap)

Voormalig zogenaamd "Kasteel Fallon de Keyser" met omringend park gebouwd circa 1900. Onderkelderd kasteel met neoclassicistische inslag. Twee bouwlagen op rechthoekige plattegrond met een zware rechthoekige uitgebouwde toren van drie geledingen op de zuidoostelijke hoek, onder mansardedak (leien), met neoclassicistische inslag. Aanvankelijk bak- en natuurstenen lijstgevels, maar bij de herstellingswerken circa 1980 werd de meeste natuursteen (ter markering van de kolossale pilasters, de gevelhoeken, als vensteromlijsting) verwijderd zodat het kasteel veel van zijn oorspronkelijke allure verloor. Behouden natuurstenen sokkel met getraliede keldervensters. Lijstgevels met twee registers van rechthoekige vensters tussen omlopende hardstenen kordons. Centrale deurtravee gemarkeerd door een dakvenster met frontonbekroning. Geblokte natuurstenen deuromlijsting met consoles voor het bovenstaande

balkon. Torengevels en ten oosten aangrenzende venstertravee met hardstenen imitatiebossage en hoekblokken. Gevelsteen met twee familiewapenschilden onder kroon en boven banderol met wapenspreuk. Polygonale erker met balkonleuning tegen de rechter zijgevel, terras met balustrade tegen de achtergevel. Ten oosten voormalig dienstgebouw (paardenstallen en remise) op H-vormige plattegrond, eveneens daterend van circa 1900.

Damvallei

Oost-Vlaanderen

- Afstand langs route: 22.0 km

Afbeelding 17: Damvallei (Bron: Paul Hermans)

De Damvallei is wellicht het mooiste natuurgebied rond Gent. Helaas ligt middenin het gebied het klaverblad van de E17 en de R4, maar dankzij Natuurpunt is de natuur er aan een herleving toe. De Damvallei is ontstaan langs een oude, verlande Scheldemeander. Nadat in de middeleeuwen de Vlaamse bossen gerooid waren, was er niet meer genoeg brandhout en men begon het veen te ontginnen. Dat verrijkte het landschap met tientallen turfputten die vandaag nog altijd een meerwaarde bieden voor de natuur. In de jaren 1960 werd, ondanks aanhoudend protest, een klaverblad van kruisende snelwegen aangelegd midden in het gebied. Dat was een zware slag voor de natuur, maar sinds 1995 blaast Natuurpunt het gebied met succes nieuw leven in. Met groot succes en prachtige resultaten! De Damvallei is opgenomen in het Natura 2000-netwerk van belangrijke Europese natuurgebieden en geherwaardeerd als Habitat-richtlijngebied.

Dennenhof

Eekhoekstraat 62, 9270 LAARNE (GENT)

- Afstand langs route: 25.72 km

Afbeelding 18: Dennenhof

Kasteel van Laarne
Eekhoekstraat 5, Laarne

- Afstand langs route: 26.84 km

Afbeelding 19: Kasteel van Laarne (Bron: TOV)

Laarne bezit één van de mooiste, oudste en meest sprookjesachtige waterburchten van Vlaanderen. De oudste delen ervan dateren al uit de 13de eeuw. Het is absoluut een bezoekje waard, onder andere door de middeleeuwse muurschilderingen in de kapel, de wandtapijten en de wereldvermaarde zilververzameling Claude d'Allemagne. Tijdens de heksenprocessen in 1607 belandden vermeende heksen hier achter slot en grendel.

Contactgegevens:

-Kasteel van Laarne

-9270 Laarne

-Eekhoekstraat 5

-Tel: 09 230 91 55

Sint-Machariuskerk

Dorpstraat, laarne, Oost-Vlaanderen

- Afstand langs route: 27.68 km

Afbeelding 20: Sint-Machariuskerk (Bron: Stichting Open Kerken)

De parochie Laarne werd in de 12de eeuw gesticht. Hoe de oude kerk eruit zag is niet geweten. Ze liep namelijk zware schade op tijdens de Beeldenstorm en de godsdienstoorlogen (3) eind 16de eeuw. De vieringtoren, de zuidzijde van de kerk aan de Sint-Machariuskapel en de kapel zelf zouden wel van vóór deze periode stammen. In de loop van de 17de eeuw werd de kerk hersteld in zowel baksteen als Balegemse steen.

De patroonheilige van de kerk, de heilige Macharius (4) is nog steeds zeer populair in Laarne. Op Pinkstermaandag worden jaarlijks de relieken(5) van de heilige rondgedragen.

De statige kasteeldreef verbindt de kerk met het slot van Laarne, een feodale waterburcht. Eén van zijn vroegste bewoners nam deel aan de middeleeuwse kruistochten (6).

Laarne is in de ban van heksen! In 1607 had er een groot heksenproces (7) plaats. Is Laarne een duivels oord of is het ware verhaal iets genuanceerder?

Sint-Machariuskerk

Dorpstraat 9270 Laarne

Te bezoeken:

Dagelijks: 08u-18u (Mogelijks sluit de kerk tussen 12u en 14u en op zondag om 16u)

Het slot van Laarne

Eekhoek 5 9270 Laarne

Te bezoeken:

1 mei-30 sept: Zon- en feestdagen: om 15u. Betalend
(juli en augustus: Ook op don.: om 15u)

Beeldenstorm en de godsdienstoorlogen (3)

De godsdienstoorlogen tijdens de tweede helft van de 16de en de eerste helft van de 17de eeuw staan ook bekend als de Tachtigjarige Oorlog. Het was een oorlog waarbij de bevolking regelrecht tegenover de katholieke machthebbers kwam te staan. Ze waren de misbruiken, niet enkel van de Kerk maar van alle traditionele machthebbers, grondig beu. Ze vestigden hun hoop op het protestantisme dat het wangedrag binnen de Kerk aan de kaak stelde. De woede kwam tot een hoogtepunt met de Beeldenstorm die in 1566 door de Nederlanden raasde. De kerken werden bestormd en enorm veel kerkschatten gingen toen verloren. Uiteindelijk trokken de protestanten naar het noorden en werden de Nederlanden in twee gebieden gesplitst, de noordelijke protestantse Nederlanden, het huidige Nederland en de zuidelijke katholieke Nederlanden, het huidige België.

Sint-Macharius en de ommegang (4)

De patroonheilige van Laarne, de heilige Macharius, leefde tijdens de 11de eeuw in Antiochie, het huidige Turkije. Na verschillende omzwervingen kwam hij aan in de door de pest geteisterde stad Gent. Hij had een visioen dat de pest er pas zou verdwijnen de dag dat hij zelf geveld zou worden door de ziekte, wat ook geschiedde. De inwoners van Laarne houden de Sint-Machariusprocessie, die mogelijks al vanaf de 12de eeuw werd gehouden, nog steeds levendig.

Reliek (5)

Een relik is een overblijfsel van het lichaam van een heilige zoals een botje of een lok haar. Het kunnen ook stukjes kledij of ander voorwerpen zijn waarmee de heilige in contact kwam. Het aanbidden van relieken is een vroegchristelijke gewoonte. Men geloofde dat het aanraken of kussen van een relik speciale bescherming gaf. In de late Middeleeuwen ontstond er een levendige handel in relieken. Nu is dit uiteraard verboden maar de verering van relieken is nog steeds populair. Ze worden meestal bewaard in een schrijn of kunstige houder in de kerk.

Kruistochten (6)

De kruistochten zijn een algemene benaming voor de militaire ondernemingen die westerse Christenen ondernamen in Palestina van de 11de tot de 13de eeuw. Zij zagen de heilige plaatsen in het Heilige Land als hun rechtmatig eigendom dat van de islamitische

heersers bevrijd moest worden. Tijdens de Romantiek in de 19de eeuw werden verhalen over kruisvaarders terug zeer populair. Zij werden verheerlijkt voor hun moed en passie zoals onze eigen Godfried van Bouillon. Maar we mogen uiteindelijk niet vergeten dat het vooral bloeddorstige oorlogen waren, gevoed door een onuitputtelijke zucht naar land en glorie.

Heksen in Laarne? (7)

In 1607 werden 6 personen, 5 vrouwen en 1 man, beschuldigd van hekserij in Laarne. De bal ging aan het rollen wanneer een 'heks' in Overmere enkele duivelse vrouwen in Laarne verklikte. Na dagenlange ondervragingen onder torture gingen allen, met uitzondering van de man, tot bekentenissen van omgang met de duivel over. Vier vrouwen werden veroordeeld en stierven op de brandstapel. De man werd verbannen en één vrouw werd vrijgesproken. We moeten de heksenverhalen bekijken binnen het grotere plaatje. In 1592 bepaalde koning Filip II dat hekserij een groot gevaar vormde voor het katholieke rijk en maakte hij een lijst op van alle activiteiten die als hekserij moesten beschouwd worden. Hij riep op tot actieve opsporing en bestraffing. Dit was het startsein voor de heksenwaan in Vlaanderen. Opvallend is dat 3 van de veroordeelde vrouwen, vroedvrouwen waren. Hun kennis van kruiden, de geboorte van kinderen met een handicap en de hoge sterftcijfers waren genoeg om hen met grote achterdocht te bekijken en te beschuldigen.

Sint-Macariuskapel

termstraat 1, Laarne

- Afstand langs route: 28.03 km

Afbeelding 21: Sint-Macariuskapel (Bron: <https://inventaris.onroerenderfgoed.be/dibe/relict/56154>)

Wegkapel op de wijk Meirhoek aan de hoek van Termstraat nr. 1 met een veldweg genaamd

Helschootdreef. Vroeger gelegen aan een bocht van de steenweg Laarne-Wetteren of de Wetterstraat gelegen en op de straathoek ervan met Termstraat. Deze plek stond naar de tegenover de kapel staande verdwenen hoeve ook bekend als Kromme Schuur. Bij de rechtekking van de straatbocht gevormd door Wegvoeringstraat en Meirhoekstraat in het begin van de jaren 1970 werden de percelen en het straatverloop aangepast.

Daardoor staat de wegkapel sindsdien in het begin van de Termstraat, nu in de voortuin van een recente woning. Over het precieze tijdstip waarop de kapel hier werd gebouwd en over haar oorsprong, die ongetwijfeld oud is, biedt de voorhanden zijnde informatie geen uitsluitsel. De verering van Sint-Macarius te Laarne is zeer oud. Als patroonheilige van de parochie al vermeld in 1120. In 1456 is al melding van het bestaan van de broederschap of confrérie van Sint-Macarius te Laarne, maar de aanvankelijke oprichting kan nog ouder zijn. De broederschap werd in 1621 en in 1790 na een tijdelijke afschaffing heropgericht. De Sint-Macariuskerk van Laarne verwierf in 1611 een relikwie van de heilige. Ook de jaarlijkse Sint-Macariusomwegang, een processie die op tweede Pinksterdag uitgaat, getuigt van een oude Sint-Macariusverering te Laarne. In kerkrekeningen van 1574-76 wordt de processie al vermeld. Het traject van de omwegang werd in 1614 verkort; daarbij is melding van een kapel die werd aangedaan op de Meirhoek. Epidemieën van pest in de 17de eeuw en van cholera in de eerste helft van de 19de eeuw hebben de verering van Macarius doen heropleven; de tijdelijk afgeschafte omwegang werd toen hernomen. De omwegang te Laarne is tot op heden blijven bestaan. De kapel van Sint-Macarius aan de Termstraat is een vaste stopplaats in deze processie. Op de jaarlijkse processie wordt de kapel naar volkse traditie door de eigenaars van vlaggen en van een bloementapijt voorzien. Wegkapel op grond van een aantal bouwkenmerken te dateren in het midden van de 18de of tweede helft van de 18de eeuw. In een document van 1761 is melding van een nieuw gebouwde kapel waarin een beeld van Sint-Macarius staat dat tevoren aan een linde hing, doch deze gegevens kunnen niet met volledige zekerheid aan de kapel van de Termstraat worden gerelateerd. Door haar standplaats aan het begin van de Helschootdreef kan de kapel wel mogelijk in verband worden gebracht met een site met walgrachten waarvan de oudste bekende bronnen uit de tweede helft van de 18de eeuw stammen; de Helschootdreef vormde immers de toegangsdreef naar een

voormalig "huis van plaisance" of lustgoed. Andere aanwijzingen voor een relatie tussen beide zijn voorlopig niet bekend. Volgens het kadasterarchief behoorde het perceel waarop de Sint-Macariuskapel staat met de Helschootdreef als exploitatieweg minstens sedert begin 19de eeuw tot het landbouwareaal aansluitend bij een vroegere hoeve aan de Wegvoeringstraat en niet bij de Helschoothoeve aan voornoemde site met walgrachten. Voorts zijn er nog de jaartallen 1598-1914 aangebracht in het deurlicht van de huidige kapel. Deze verwijzen naar de kunstig geciseleerde koperplaat met jaartal 1598 met voorstelling van de gekruisigde Christus die in 1914 verwijderd werd door de eigenaars uit voorzorg tegen inbeslagname door de Duitse bezetters. Het jaartal 1598 wordt in een bron als bouwjaar voor de kapel aangehaald doch de koperplaat kan aanvankelijk op een andere locatie een bestemming hebben gehad. Dit geldt ook voor het gepolychromeerde houten Sint-Macariusbeeld uit de 16de eeuw dat volgens mondelinge bron altijd tot de kapel zou hebben behoord. Volgens het kadasterarchief werd de kapel als nieuw gebouw in 1860 geregistreerd; aan te nemen is dat dit niet correct is en het om herstelwerken ging zoals die ook nog in de 20ste eeuw plaatsvonden.

Sint-Anthoniuskapel
termstraat, laarne

- Afstand langs route: 28.33 km

Afbeelding 22: Sint-Anthoniuskapel (Bron: <https://inventaris.onroerenderfgoed.be/dibe/relict/56244>)

Wegkapel toegewijd aan Sint-Antonius, aangebouwd tegen de linkerzijgevel van de woning nr. 45 en gelegen in een bocht van de Termstraat. Voormalige boerenarbeiderswoning volgens het kadasterarchief opgetrokken in 1846 door Dominique Van Acker en vergroot in 1887 door landbouwer Jozef van Acker (registratie in 1894). Volgens de huidige eigenaar is de

kapel opgetrokken in 1913 na het overlijden van zijn grootvader, volgens het kadasterarchief werd de kapel echter gebouwd in 1906 door Jozef Van Acker. Aan de straatkant gelegen neogotisch getinte kapel, geflankeerd door twee geknotte linden. Bruinbakstenen kapel op bepleisterde en grijsge schilderde plint en onder zadeldak bedekt met rode, Vlaamse pannen. Voorgevel met parement in felrode machinesteen; puntgevel met schouderstukken onder stenen kruisbekroning.

Kerkhof van de Zusters Apostolinnen en de beruchte Soeur Mourir

- Afstand langs route: 32.42 km

Afbeelding 23: Kerkhof van de Zusters Apostolinnen en de beruchte Soeur Mourir (Bron: *Archief zusters Apostolinnen*)

Afbeelding 24: Kerkhof van de Zusters Apostolinnen en de beruchte Soeur Mourir (Bron: *Willem Vandenameele*)

Het nonnenkerkhof ligt verscholen achteraan in het park, richting de Schelde, en ademt een sfeer van volstrekte rust uit.

Dat het kerkhof nabij de Schelde ligt, is niet toevallig.

In de religieuze symboliek staat de rivier vaak voor de oversteek naar het hiernamaals.

Het kerkhof is een "hortus conclusus" (een gesloten ommuurde tuin) om een duidelijke grens te trekken tussen het drukke schoolleven (het pensioonaat) en de eeuwige rust van de kloostergemeenschap.

Wat meteen opvalt is de gelijkheid. De zusters kozen niet voor individuele praalgrafstenen. Je ziet rijen met identieke, eenvoudige kruisen of kleine zerken. Dit symboliseert hun gelofte van armoede en de gedachte dat iedereen voor God gelijk is. Vaak staat enkel de kloosternaam (bijvoorbeeld Zuster Maria-Jozef), de geboortedatum en de overlijdensdatum erop.

In 1948 werd aan de boord van de Schelde, in het park van het kasteel een eigen kerkhof aangelegd, waar nog steeds zusters begraven worden. De eerwaarde moeders liggen begraven in de crypte die zich bevindt onder de kleine kapel achteraan.

Ook Cecile Bombeke (beter bekend onder haar kloosternaam Zuster Godfrida) ligt begraven op het domein, maar haar graf is omringd door een sluiër van stilte en anonimiteit. Ze overleed in 2019 op 86-jarige leeftijd. Ze werd door auteur Tom De Smet 'Soeur Mourir' in zijn boek en wel hierom: bijna niemand in Vlaanderen kent het verhaal van de Wetterse non Cecile Bombeke, alias zuster Godfrieda, die in de jaren zeventig minstens drie bejaarden om het leven bracht.

Op 3 februari 1958 staat de 24-jarige Wichelse boerendochter Cecile Bombeke met één valies aan de ingang van het klooster van de Heilige Apostolinnen van Sint-Jozef in Wetteren. Haar drie jaar oudere zus Julia, weggeteerd door botkanker, heeft haar op haar sterfbed de kloosternaam Godfrieda gegeven. Dat betekent 'levend onder goddelijke bescherming'.

De kersverse non gaat aan de slag als vroedvrouw. Een van de eerste Wetterse kinderen die ze op de wereld zet, is Peter De Winter. Het is meteen een problematische bevalling. De baby ligt in stuit. Godfrieda blijft koelbloedig en redt zijn leven. Het is het begin van een levenslange vriendschap met Peters moeder Elza. Geregeld gaat die met haar kinderen op bezoek bij de non in het klooster. "Ik keek enorm naar Godfrieda op", blikt Peter De Winter anno 2023 terug. "Tenslotte had ze mijn leven gered. Maar ze was ook een warme, hulpvaardige vrouw."

Ook moeder-overste Pauline is bijzonder blij met haar nieuwe aanwinst. Ze zet haar aan het werk als

verpleegkundige in het nabijgelegen bejaardentehuis. Dat is in handen van het OCMW, maar is opgericht en wordt nog steeds uitgebaat door het klooster. Godfrieda komt er terecht op de geriatrie afdeling, ook wel 'de Chronische' genoemd. Daar leven de ziekste en meest hulpbehoevende bewoners van het rusthuis. Het is er hard labeur. Veel van de bejaarden kunnen nauwelijks nog bewegen. Ze lijden soms helse pijnen. Euthanasie staat nog niet in de Belgische wet, palliatieve zorg is onbekend.

Godfrieda – plichtbewust en godsvruchtig – moppert niet. Ze zorgt naar best vermogen voor 'haar' mensen op de Chronische. Moeder-overste is uiterst tevreden en benoemt Godfrieda in 1967 – ze is dan 34 – tot hoofdverpleegkundige van de afdeling. In die hoedanigheid stuurt ze voortaan een klein team van bejaardenhelpsters aan. Ze is de enige non op de Chronische: alle andere personeelsleden zijn leken.

Hevige hoofdpijn

In 1970 krijgt Godfrieda te kampen met aanvallen van hevige hoofdpijn. De plaatselijke dokters vinden de oorzaak niet. Ze schrijven haar dan maar pijnstillers voor. Godfrieda heeft er steeds meer nodig om te kunnen blijven werken. De situatie wordt stilaan onhoudbaar, maar moeder-overste wil een van haar beste krachten niet kwijt, en dringt erop aan dat ze als hoofdverpleegster actief blijft. Braaf en timide als ze is, durft Godfrieda niet te weigeren. Ze werkt dus voort. Volgens familieleden zat de non in die periode vaak met haar hoofd in de handen te jammeren. "Het was aandoenlijk. Hoe vaak hebben we haar niet gezegd dat het niet meer menselijk was?"

Godfrieda belandt uiteindelijk bij de Gentse neuroloog Jules Govaert. Op 21 februari 1974 gaat de non onder het mes. Govaert deelt haar daarna mee dat hij een kwaadaardige hersentumor heeft verwijderd. Een stevige deuk in haar schedeldak zal haar de rest van haar leven aan die ingreep herinneren.

Maar de hoofdpijn verdwijnt niet. Govaert schrijft haar het morfinederivaat Dolantine Special voor: een zeer verslavend en zwaar verdovend medicijn dat ze slechts beperkt mag nemen. Godfrieda keert terug naar de Chronische. Ze kan amper functioneren. Ze heeft meer Dolantine nodig. Ze steelt medicijnen, vervalst voorschriften en laat de hoogbejaarde dokter van het rusthuis zelfs blanco briefjes leveren.

Drank en lesbische relatie

De hersenoperatie lijkt de non ingrijpend veranderd te hebben. Ze begint te drinken, gaat samen met haar medezuster Mathieu – met wie ze samenkomt op de bovenste verdieping van het rusthuis – naar

restaurants, cafés en seksshops, koopt uitdagende kledij en maakt seksuele avances tegenover haar vrouwelijk personeel. Met Mathieu heeft ze een lesbische relatie, zullen verschillende getuigen later beweren.

Godfrieda behandelt haar patiënten steeds ruwer. Sommige personeelsleden van de Chronische vermoeden dat ze dat met opzet doet: als haar patiënten klagen over pijn, kan ze de dokter extra pijnstillers laten voorschrijven. Pijnstillers die ze dan voor zichzelf gebruikt, fluisteren ze.

Tot drie keer toe betrapt het personeel Godfrieda terwijl ze hard op de borstkas van een bejaarde drukt en hem of haar water doet drinken. Zo kunnen de luchtwegen vollopen met water, met de verdrinkingsdood tot gevolg.

Er verdwijnen juwelen, waardepapieren, cash geld. Als een man overlijdt, vraagt zijn dochter waar de kasbons in het nachtkastje naartoe zijn. "Uw broer heeft die mee", zegt Godfrieda. Als de zoon van de overledene enkele uren later dezelfde vraag stelt, luidt het antwoord: "Uw zus is daarmee weg." Broer en zus zullen jarenlang niet meer met elkaar spreken. Op 29 juli 1977 klaagt de 81-jarige Leon Matthys na het ontbijt over zijn spijsvertering. Hij krijgt een spuitje van Godfrieda. Hij sterft 's middags.

Het personeel kan het hoge aantal doden niet langer negeren. In 1977 zijn er al 21 mensen op de Chronische gestorven. Het jaarlijkse gemiddelde op de afdeling is dertien.

Enkele bejaardenhelpsters trekken naar OCMW-voorzitter Romain Verschooris. Hij stuurt hen één voor één wandelen. Ze krijgen te horen dat ze "zotte wijven" zijn die een "complot tegenover zuster Godfrieda smeden". Kort daarna, op 14 augustus 1977, sterft de 79-jarige Irma De Backer. Ze heeft al enkele nachten slecht geslapen. 's Middags geeft Godfrieda haar een injectie. 's Avonds is de bejaarde vrouw dood.

Ontwenningsskliniek

Personeelsleden Anna Van den Bogaerd, Wivine Lison en Lucienne Rasschaert breken binnen in Godfrieda's kamer en vinden een doos vol medicijnen. Ze brengen die naar Verschooris. Als Godfrieda dat ontdekt, slaat ze haar kamer kort en klein. Zelfs voor Verschooris is het nu duidelijk: de situatie is onhoudbaar. Hij stuurt de non naar een ontwenningsskliniek. Het trio bejaardenhelpsters krijgt te horen dat ze moeten zwijgen over de zaak. Niemand is gediend met een schandaal, en wat gebeurd is valt toch niet meer terug te draaien.

De rust keert weer in Wetteren. Tot een halfjaar later

het personeel een kerstkaartje krijgt: 'Tot binnenkort'. Ondertekend door Godfrieda. Ze is vast van plan haar vroegere functie weer op te nemen.

Ten einde raad trekken Van den Bogaerd en haar twee collega's naar de jonge huisarts Jean-Paul De Corte. Hij heeft de reputatie voor niets of niemand zijn mond te houden. Ze vertellen hem over de moorden, de diefstallen en de verslaving van Godfrieda.

Drie insulino moorden bekend

De Corte is duidelijk: als hun aantijgingen kloppen, zal hij hen steunen. Hij schakelt een ambtenaar in die de apotheken in de regio controleert. Die ontdekt onregelmatigheden. Op 10 februari 1978 wordt Godfrieda opgepakt, in eerste instantie op verdenking van valsheid in geschrifte. Maar al snel bekend ze drie moorden door insuline-injecties: op De Backer, Matthys en de 87-jarige Maria Vanderginst. Wetteren staat op zijn kop. Bij een inderhaast bijeengeroepen OCMW-raad roept de secretaris: "Welk kiekeken heeft dat hier aan de grote klok gehangen?"

Buiten Wetteren zorgt het nieuws voor weinig ophef. De – voornamelijk katholieke – pers besteedt er amper aandacht aan. De drie klokkenluidsters worden intussen bedreigd. Zij zijn nestbevuilers die de goede naam van de gemeente en het klooster bezoedeld hebben.

Het drietal voelt zich volledig in het nauw gedreven. Ze doen wat ze eerder al deden: aankloppen bij Jean-Paul De Corte. Die besluit een persconferentie te geven. Op 21 februari zitten ze met zijn vieren in het Wetterse Gildenhuis en doen het hele verhaal. Ze besluiten met: er zijn mogelijk meer dan drie doden gevallen. "Twintig", denkt De Corte.

Onderzoeksrechter Leo Tas komt tot een lijst van zeventien overlijdens waarvan hij Godfrieda verdenkt. Maar harde bewijzen heeft Tas niet.

De non ontkent intussen dat ze Matthys, Vanderginst en De Backer bewust doodde. Ze wou ze enkel kalmeren, is haar nieuwe versie. En met andere overlijdens heeft ze niets te maken.

De deskundigen komen in 1980 – Godfrieda zit dan al bijna drie jaar in voorhechtenis in Gent, waar ze veelvuldig bezoek krijgt van Mathieu – tot de conclusie dat de non ontoerekeningsvatbaar is.

Godfrieda wordt geïnterneerd in een instelling in Melle. In 1990 blijkt ze geen gevaar meer voor de samenleving: ze is niet meer verslaafd en haar hoofdpijn is onder controle. Ze keert terug naar het klooster van Wetteren. Maar haar geest hult zich in nevelen. Ze wordt dement en sterft in alle stilte in

2019. Haar familie wordt niet op de hoogte gebracht; op het nonnenkerkhof zijn welgeteld drie personen aanwezig: de priester, de deken en de begrafenisondernemer. Zuster Mathieu is vier jaar eerder gestorven.

Haar misdaden vormden de basis voor een film met Anita Ekberg en haar foto stond in gerenommeerde buitenlandse bladen als 'Paris Match' en 'Time Magazine'.

Sint-Gertrudiskerk - Wetteren

22

- Afstand langs route: 32.56 km

Afbeelding 25: Sint-Gertrudiskerk - Wetteren (Bron: Willem Vandenameele)

Afbeelding 26: Sint-Gertrudiskerk - Wetteren (Bron: Open Churches)

De imposante Sint-Gertrudiskerk met haar robuuste toren van maar liefst 65 meter hoog fungeert ze al sinds 1866 als het kloppende hart en het baken van de gemeente.

De kerk is het geesteskind van de Gentse architect Louis Minard. Hij ontwierp een gebouw in de zogenaamde 'rondbogenstijl', wat de kerk een bijna

Byzantijnse, krachtige uitstraling geeft. Ze verving een kleine, oude kerk die ooit midden op de Markt stond. De bouw werd grotendeels gefaciliteerd door de invloedrijke burggraaf Vilain XIII, wiens sporen je overal in het interieur terugvindt.

De kerk herbergt een van de meest curieuze collecties van Europa: de habijtpoppen. In glazen kasten vind je 138 poppen die elk tot in de kleinste details gekleed zijn in de authentieke klederdracht van verschillende vrouwenkloosterorden: de 138 'stille zusters'. Een uniek eerbetoon aan de rijke religieuze geschiedenis van de regio.

Als je omhoog kijkt naar het koor, zie je twee mysterieuze, afgesloten balkons of loggia's. Hier volgden de adellijke families (zoals de burggraaf) de mis, letterlijk verheven boven het gewone volk en veilig achter glas.

In de kerk prijkt het schilderij 'De Mystieke Mis van de Heilige Gregorius'. Dit topstuk uit de 15e eeuw komt uit het atelier van de beroemde Vlaamse Primitief Hugo van der Goes en was een persoonlijk geschenk van de familie Vilain XIII.

Wetteren is onlosmakelijk verbonden met de diefstal van de Rechtvaardige Rechters (het paneel van het Lam Gods). De hoofdverdachte, Arsène Goedertier, was kind aan huis in deze kerk. Hardnekkige legendes beweren nog steeds dat het verdwenen paneel ergens in een verborgen holte onder de kerkvloer verstopt zou zijn.

Op de prachtige 18e-eeuwse preekstoel staat Sint-Gertrudis afgebeeld, de beschermheilige tegen ongedierte. Kijk eens goed naar haar staf: je ziet er kleine muizen op klauteren. Zij werd vroeger door de inwoners van Wetteren steevast aangeroepen om muizen- en rattenplagen te bezweren.

Sint-Gertrudiskerk

 - Afstand langs route: 32.58 km

De oude kerk uit de 12de/13de eeuw is afgebroken. In 1866 werd de nieuwe kerk ingewijd. Ze kreeg twee zijbeuken, een ingebouwde westertoren en een hoge middenbeuk.

Een reeks zuilen met apostelbeelden scheidt de hoofdbeuk van de zijbeuken. De stijl is eclectisch, hier ook "Rundbogenstil" genoemd: een combinatie van romaanse, gotische en byzantijnse elementen. Het decor is neogotisch.

Afbeelding 27: Sint-Gertrudiskerk (Bron: *Wizpr.guide*)

Erin bevinden zich schilderijen van J. Pauwels (Christus dood op de schoot van zijn moeder), Bertolotti (Hemelvaart van Maria), J.B. Paggi (Christus, de apostelen en St.-Bernardus) en een paneel toegeschreven aan Hugo Van der Goes (Miraculeuze Mis van St.-Gregorius). De patroonheilige St.-Gertrudis van Nijvel is aanwezig op twee schilderijen van De Riemaeker, maar ook (met haar zus Begga en nicht Wilfretrudis) op de doopvont. Bekijk verder het hoofdaltaar met retabel, het gerestaureerd orgel en een reeks beelden, kandelaars en wijwatervaten die nog uit de oude romaanse kerk voortkomen.

Huis Arsène Goedertier Wegvoeringstraat 5, Wetteren

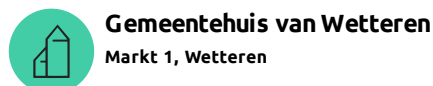
- Afstand langs route: 32.6 km

Afbeelding 28: Huis Arsène Goedertier

In het huis op Wegvoeringstraat 5 woonde Arsène

Goedertier. Arsene Goedertier is hoofdverdachte van de diefstal van de Rechtvaardige Rechters. Hier lagen zeker enkele dossiers waar hij naar verwees bij zijn dood die betrekking hadden op de diefstal van de Rechtvaardige Rechters. Bij zijn huwelijk in 1915 blijft Arsène Goedertier met zijn vrouw Julienne nog even in het ouderlijke huis wonen in dezelfde straat, maar uiteindelijk kopen en verhuizen ze naar de toenmailge Zandstraat nr 5. Nu is de Zandstraat de Wegvoeringstraat. Het ouderlijke huis ligt dus iets verderop op het nr. 15.

22 - Afstand langs route: 32.64 km

Afbeelding 29: Gemeentehuis van Wetteren

In het Gemeentehuis van Wetteren hangt een schilderij gemaakt door Arsene Goedertier, de hoofdverdachte in de diefstal van de Rechtvaardige Rechters. Arsene Goedertier was niet alleen koster, maar ook kunstschilder. Hij werd leraar op de Wetterse tekenacademie. In het gemeentehuis kan je zijn staatsieportret zien van Jean-Baptist Van de Velde, majoor-bevelhebber van de Wetterse burgerwacht.

23 - Afstand langs route: 33.72 km

1 van de strafte cafés in Vlaanderen. Je kan er genieten van een Wetters bier, zoals Uitzet, Lam Gods of Kwets. De waarde van dit gebouw ligt in zijn rijkelijk gesculpteerde interieur in Vlaamse neorenaissancestijl. De wanden zijn bekleed met beschilderde doeken. Ze beelden drinktaferelen in een landelijk kader uit.

Contactgegevens:

-Posthotel

-9230 Wetteren

-Stationsplein 11

-Tel: 09 369 91 61

24 - Afstand langs route: 36.51 km

Afbeelding 30: Van Hauwermeirsmolen (Bron: TOV)

Vlakbij de dorpskern van Massemen ligt de beschermde Van Hauwermeirsmolen. Aanvankelijk was het een dubbel bedrijf bestaande uit een olie- en een graanmolen, elk aan een oever van de Molenbeek. Begin 20ste eeuw raakte de oliemolen in verval en werd hij ontruimd. Na een grondige restauratie is de graanmolen opnieuw draai- en maalvaardig. De watermolen zelf ligt op het Molenbeekpad, een natuurleerpad dat kinderen inzicht wil verstrekken in de samenhang tussen de verschillende biotopen van een beekvallei. Je kan de molen bezoeken in het weekend en op feestdagen.

Contactgegevens:

-Van Hauwermeirsmolen

-9230 Massemen

-Watermolenstraat 64

-Tel: 09 366 42 60

Kapel Onze-Lieve-Vrouw van zeven Smarten

watermolenstraat, wetteren

24

- Afstand langs route: 36.51 km

Afbeelding 31: Kapel Onze-Lieve-Vrouw van zeven Smarten (Bron: <https://inventaris.onroerenderfgoed.be/dibe/relict/85168>)

Beschermd als monument bij MB van 03.06.2005. Schuin ingeplant op de hoek met de vroeger zogenaamde Meuleweg, de toegangsweg naar de Van Hauwermeismolen (nr. 64) en het vroeger Hof Van Hauwermeir of het molenaarshof (nu in puin). Wegkapel toegewijd aan Onze-Lieve-Vrouw of Maria Moeder van Smarten en historisch gerelateerd aan de aanpalende site van de Van Hauweersmolen, watermolen sinds begin 19de eeuw uitgebaat door de familie Van Hauweir. Een ingelijst gedenkschrift opgehangen in de kapel vermeldt dat de kapel in 1886 werd gebouwd. Kadastraal in 1887 geregistreerd als nieuwe kapel, eigendom van de erfgenamen van landbouwer Felicien Van Hauwermeir. Volgens de notities van pastoor De Somer in het Liber Memorialis, werd de kapel gebouwd door de weduwe van Feliciaen Van Hauwermeir ter ere van Onze Lieve Vrouw der Zeven Weeën. Het plan van de kapel zou van haar zoon August geweest zijn.

Wegkapel aansluitend bij een gangbaar type uit de tweede helft van 19de eeuw gekenmerkt als sobere landelijke baksteenarchitectuur met eenvoudige neogotische vormelementen. Kapel op rechthoekige plattegrond met driehoekige sluiting, opgetrokken uit baksteen en wit geschilderd op zwartgeschilderde plint. Gevelhoeken gemarkeerd door lisenen. Afdekkend half schilddak bedekt met zwarte leien. Voorpuntgevel met steile en hoge top aanzettend op hoge schouderstukken gedragen door een natuurstenen geprofileerde kraagsteen. Uitspringende banden omlijsten de voorgevel; in de top verloopt het metselwerk van deze banden parallel aan de schuine zijden van de top. Brede

rechthoekige deur onder verdiept spitsboogvormig boogveld met geschilderd opschrift: "MARIA MOEDER VAN SMARTEN". Blauw geschilderde houten vleugel deur. Twee grote beglaasde deurlichten voorzien van smeedijzeren traliewerk met cirkelvormige motieven en centraal een kruis. In beide zijgevels een spitsboogvormig venster met smeedijzeren traliewerk. Zij- en achtergevels bekroond door een platte muizentandfries en een geprofileerde kroonlijst.

Recent opgefrist interieur overdekt met een neogotisch, spits houten tongewelf. Wanden bekleed met wit geschilderde houten latten. Kleine vierkante gevlamde grijze vloertegels. Witgeschilderd altaar met dito altaartafel rustend op twee zuilen, staand op een laag zwart geschilderd houten podium. Op het hogere, achterste deel van het altaar: groot gepolychromeerd piëtabeeld boven het altaar in het koor (in 1888 geleverd door het neogotische kunstatelier Bressers-Blanchaert, Gent). Tegen de zijwanden op het altaarpodium: twee hoge zwart gelakte consoles, afgeboord met goud met daarop elk een gepolychromeerd engelenbeeld. Verder een buste van de Heilige Theresia, twee groen geschilderde houten wandconsoles, met goud afgeboord; kleine heiligenbeeldjes: Heilige Antonius, Pater Damiaan, broeder Isidor, Heilige Bernadette.

Vind de route op RouteYou

Bekijk op mobiel

&raocarw